

آشنا با قران ۱۳

ماضی مجهول: اگر حرف اول ماضی ضمہ «د»، دشته باشد مجهول ہت مثل **لکیب** «ذشته شد»، حرف قبل از آخر آن کسره (سے) دارد.
 مضارع مجهول: اگر حرف اول مضارع ضمہ «سے» و حرف قبل از آخر آن بددن رونظر گرفتن ضاہر رفته «سے»، دشته مجهول ہت مثل:
یقتل «کشت پیشور»، اگر حرف قبل از آخر آن کسره (سے)، دشته مضارع مسدوم ہت ولذا افعالی ہت کہ صیغہ مفرد نہ کرواضی آن چهار حرفی ہت.

گتیب و یغتل و رایتل کینه. دمعنی این جمله ترا بنویسید:

مُحَمَّدٌ عَوْنَ اللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا : اللَّهُ دَافِرُ الدُّرْ، ایمان را کمیل خودا فرب میدهد. (مصطفی عاصم بست چون با برداشتن «دون» «مُحَمَّدٌ عَوْنَ اللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا») باقی میماند که

حرف قبل از آنچه بعنه «د» کند (۷) دارد.)

در ز قوا (رزق: روزی)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مِنْهَا سَفَاعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا هُمْ يُنْصَرُونَ.

فَاعْلُوا مَا تُمْرِنَ

لَا يُحْفَفُ عَنْهُمُ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ بِنَصْرَتِنَا

فَالْمُواهِبُونَ بِمَا أُنزَلَ عَلَيْنَا

مَا أُنْزِلَ عَلَى الْمُلْكَيْنِ بِسَلْطَنٍ
كَمُسْلِمٍ مُؤْسِىٍ مِنْ قَبْلِهِ

٢٩٦

لَا يَقِيمُ مِنْهَا حَدْلٌ وَلَا تَفْعِلُهَا شَفَاعَةٌ وَلَا هُمْ بِنِصْرَتِنَ

مَا أُدْتِي مُؤْمِنًا وَمَلِكًا وَمَا أُدْتِي الْئَبِيعُونَ مِنْ دِرْبِهِمْ (إِنَّمَا دَادَ)

لَا تَعْوِلُ الْمَنْ وَلَا يَقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذْ تَبَعَّدُونَ عَنِ الْمَسْجِدِ

أَنْزَلَ فِيهِ الْقُرْآنَ هُدًىٰ لِلنَّاسِ

قُبْصَ الْأَمْرِ وَإِلَيَّ اللَّهِ تُرْجَعُ الْأَمْرُ

إِذْ جَاءَكُم مِّنَ الْمُجْرِمِينَ أَعْلَمُ بِمَا يُنْهَا
شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي
أُخْلِيَّ لَكُمْ لَيْلَةُ الْقِيَامِ الْوَاقِفُ^١ إِلَى نِسَاءِ قَبْلِهِ دَرَثَ^٢ بِهِمْ وَلَبَّى
وَأَعْلَمُوا أَنَّهُمْ إِلَيْهِ تَحْسِنُونَ
زُلْزَلُوا حَتَّى يَعْوَلَ الرَّسُولُ^٣ وَالَّذِينَ أَمْنُوا مَمْعُهُ مَمْنُى نَصْرُ اللَّهِ
كُتُبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ^٤ وَهُوَ كُرُودُ لَكُمْ

لَا تَكْفُلُ نَفْسٌ إِلَّا دُسُّهَا
فَلَمَّا تَبَتَّ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ
إِنَّمَا يُحَمِّلُونَ مَا لَمْ يَرْجِعُوا
وَمَا أَنْهَا الْأَذْيَاءِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يُبْطِلُوا صَدَقَاتِهِمْ
لَا يَنْهَا الَّذِينَ أَخْصَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
لَا يَنْهَا الَّذِينَ أَنْهَا رِزْقُهُمْ
لَا يَنْهَا الَّذِينَ أَنْهَا مَالُهُمْ
لَا يَنْهَا الَّذِينَ أَنْهَا حُسْنَمَاتُهُمْ
لَا يَنْهَا الَّذِينَ أَنْهَا عَيْنَاهُمْ
لَا يَنْهَا الَّذِينَ أَنْهَا بَرَىءَاتُهُمْ
لَا يَنْهَا الَّذِينَ أَنْهَا بَرَىءَاتُهُمْ

پا سمه ضمہ داری (وے) کے پس از فعل مجبول آمدہ باشد نایب فعل سیو یہ و آن مفعول فعل مجبول ہت کہ جائی فاعل نشستہ ہت۔

دیدیم که **یقین** یعنی «او اینکار را می‌کند.» و **نیقین** یعنی «تو اینکار را می‌کنی.» **دآفُل** «من اینکار را می‌کنم.» و **نافُل** «ما اینکار را می‌کنیم.» نویسندگان باشد که **نیقین** معنی «آن زن اینکار را می‌کند.» اینم ممید به منظور لذت زن هر موشی است اگرچه آدم و جنس هایه نباشد. با اینجا طرد را شناخته که جمع مکسر (جمع شکسته) مفرد مونش حساب میشود. جمع مکسر جمعی است که شکل مضر آن تغییر گرده باشد. مثل شخص که جمیع آن اشخاص مبتدا و کتابه جمیع آن کتب مبتدا. مفرد مونش ماضی هم آخوش («ست») دارد. مثل درجات حال این کتابات و حجمات را صفتی لیند:

ما ریکت بگاریم ^{۱۰} «تجارة مونث است. برخلاف ای که آخران «ة» داشته باشد مونث خوب نباید.»
قلماً آنچه ماحوله (ضدی: روشنی) رفمل آن نیز است که مونث مجازی است.
فَأَنْقُرُوا النَّارَ إِلَيْتِ وَهُوَدُهَا النَّاسُ وَالْجَارَةُ أُعَدَّتْ لِلْكَافِرِينَ (نار: آتش مونث است)
لِشَرِّ الَّذِينَ أَمْنَوْا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنْ لَهُمْ جَنَّاتٍ بَعْدِ مَنْ حَتَّمَهَا الْأَنْهَارُ (جنات: بشت مونث است وجمع مک وآثار عجم مکه)
وَأَنْقُرُوا بِمَا لَا يَعْرِزُ لَعْسَ مَنْ لَعِسَ سَيِّئًا وَلَا يَقْبِلُ سَهَاسِعَاهُ (نفس مونث مجازی است)
فَاحْذَرُوا الصَّاغِحَةَ (۲)

مِنْ قَسْتَ قُلْوَبَكُمْ (فِي قُلُوبِ عِجَمٍ مَدْحُورٍ قُلُوبُ)

قالوا إِنَّمَا نَسَّنَا الْأَرْضَ (نَادِيَ مُبَارِك)

عَلَى إِن كَانَتْ لَكُمُ الدَّارُ الْآخِرَةُ عِنْ دِلْلَةِ اللَّهِ خَالِصَةً مِنْ دُوَيْنِ النَّاسِ

صراحت علیهم الذهلة والمسكينة (٥)

فوق لهم مصالحتهم (أي جمع ملتهما)

أَحَاطَتْ بِهِ خَطْبَةُ (ة)

فہمنا الہرَتْ (دارِ مونثِ مجازی)